

Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2019 r. — Gollnisch/Parlament**(Sprawa T-319/19)**

(2019/C 255/58)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Bruno Gollnisch (Villiers-le-Mahieu, Francja) (przedstawiciel adwokat B. Bonnefoy-Claudet)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2018 r. wraz z decyzją Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego z dnia 26 marca 2019 r. oddalającą odwołanie wniesione do niego od tej decyzji;
- anulowanie wszystkich aktów wydanych na mocy tej decyzji, jak również dokonanych na jej mocy zmian, wysłanych zawiadomień, wydanych decyzji i dokonanych przelewów;
- zasądzenie na rzecz skarżącego kwoty 6 500 EUR tytułem wydatków poniesionych na przygotowanie niniejszej skargi;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 27 Statutu posła do Parlamentu Europejskiego. Przepis ten zakazuje Prezydium Parlamentu Europejskiego naruszania praw nabytych lub nabywanych przez posłów do Parlamentu Europejskiego.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 76 ust. 3 przepisów wykonawczych do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego. Zdaniem skarżącego art. 27 wspomnianego wyżej Statutu posła do Parlamentu Europejskiego gwarantuje nienaruszalność przepisów wykonawczych do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego, co wyklucza możliwość wprowadzania zmian w systematyce tego aktu.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia art. 223 ust. 2 TUE oraz braku właściwości Prezydium wskutek wprowadzenia przez Prezydium — mimo braku stosownych uprawnień — podatku, którym obciążane są przelewy emerytur byłych posłów do Parlamentu Europejskiego. Jedynie Rada ma kompetencje do przyjmowania decyzji dotyczących opodatkowania posłów do Parlamentu Europejskiego.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasad pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań. Zaskarżony akt został wydany z naruszeniem zobowiązań i przepisów stanowiących wiarygodne zabezpieczenia i gwarancje w zakresie niewprowadzania kolejnych zmian w systemie dobrowolnego funduszu emerytalnego.
5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności. Parlament, który ponosi wyłączną odpowiedzialność za powstałą sytuację finansową, przyjął niewystarczające i niesprawiedliwe środki pod pretekstem rozwiązania tej sytuacji.
6. Zarzut szósty, dotyczący naruszenia zasady równego traktowania. Zaskarżona decyzja skutkuje nierównym traktowaniem posłów opłacających składki i posłów nieopłacających składek, jak również posłów już pobierających emerytury i posłów, którzy jeszcze ich nie otrzymują.

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2019 r. — Mubarak/Rada**(Sprawa T-327/19)**

(2019/C 255/59)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Mohamed Hosni Elsayed Mubarak (Kair, Egipt) (przedstawiciele: B. Kennelly, QC, J. Pobjoy, barrister, G. Martin, C. Enderby Smith i F. Holmeyer, solicitors)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2019/468 z dnia 21 marca 2019 r. ⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/459 z dnia 21 marca 2019 r. ⁽²⁾ w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącego; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżący twierdzi, że pozwana nie sprawdziła, czy w ramach postępowań i dochodzeń, na które powołuje się pozwana, władze egipskie będą przestrzegać zagwarantowanych w prawie Unii podstawowych praw skarżącego, w tym art. 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
2. Zarzut drugi, w ramach którego skarżący podnosi, że pozwana popełniła błędy w ocenie, uznając, że kryterium umieszczenia nazwiska skarżącego w wykazie zawartym w art. 1 decyzji Rady 2011/172/WPZiB ⁽³⁾ i w art. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 270/2011 z dnia 21 marca 2011 r. ⁽⁴⁾ zostały spełnione.

⁽¹⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2019/468 z dnia 21 marca 2019 r. zmieniająca decyzję 2011/172/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (Dz.U. 2019, L 80, s. 40).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2019/459 z dnia 21 marca 2019 r. wykonujące rozporządzenie (UE) nr 270/2011 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (Dz.U. 2019, L 80, s. 1).

⁽³⁾ Decyzja Rady 2011/172/WPZiB z dnia 21 marca 2011 r. dotycząca środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (Dz.U. 2011, L 76, s. 63).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 270/2011 z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (Dz.U. 2011, L 76, s. 4).

Skarga wniesiona w dniu 4 czerwca 2019 r. — Google i Alphabet/Komisja**(Sprawa T-334/19)**

(2019/C 255/60)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Google LLC (Mountain View, Kalifornia, USA), Alphabet, Inc. (Mountain View) (przedstawiciele: C. Jeffs, lawyer, J. Staples, Solicitor, D. Beard, QC, i J. Williams, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności (całości lub części) decyzji Komisji z dnia 20 marca 2019 r. wydanej w sprawie COMP/AT.40411 — Google Search (AdSense);
- następnie, bądź tytułem ewentualnym, w ramach przysługującego Sądowi nieograniczonego prawa orzekania, uchylenie nałożonej na skarżące grzywny lub obniżenie jej kwoty; oraz
- w każdym razie, obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżące w związku z tym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 20 marca 2019 r. w sprawie postępowania na podstawie art. 102 TFUE i art. 54 Porozumienia EOG [AT.40411 — Google Search (AdSense)]. Skarżące zwracają się o stwierdzenie nieważności wszystkich trzech stwierdzeń poszczególnych naruszeń, które składają się na jedno jednolite i ciągle naruszenie, za które została nałożona grzywna.

Na poparcie swej skargi skarżące podnoszą pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący tego, że Komisja w zaskarżonej decyzji dopuściła się błędu w ocenie rynku właściwego i, co za tym idzie, zajmowanej na nim pozycji dominującej. W szczególności błąd ten dotyczy następujących stwierdzeń:
 - reklamy związane z wyszukiwaniem i reklamy niezwiązane z wyszukiwaniem nie konkurują pomiędzy sobą;
 - reklamy sprzedawane bezpośrednio i te sprzedawane za pośrednictwem sieci reklamowych nie konkurują pomiędzy sobą.
2. Zarzut drugi, dotyczący tego, że Komisja dopuściła się w zaskarżonej decyzji błędu, stwierdzając, iż zamieszczone przez Google'a w zawieranych umowach tzw. klauzule wyłączności („Site-Exclusivity Clause”) miały nieuczciwy charakter. W zaskarżonej decyzji Komisja:
 - błędnie określiła klauzulę wyłączności jako zobowiązanie wyłącznej dostawy;
 - dopuściła się błędu, uznając, że nie miała obowiązku przeprowadzania w zaskarżonej decyzji analizy tego, czy klauzule wyłączności mogły wywierać antykonkurencyjne skutki;
 - nie wykazała, że klauzule wyłączności, aczkolwiek nacechowane, mogły ograniczać konkurencję.
3. Zarzut trzeci, dotyczący tego, że Komisja dopuściła się w zaskarżonej decyzji błędu, stwierdzając, że stosowane przez Google'a w zawieranych umowach klauzule „najlepszego lokowania”, jak również klauzule określające minimalną wymaganą liczbę reklam („Placement Clause”) miały nieuczciwy charakter. W zaskarżonej decyzji Komisja:
 - błędnie określiła klauzule określające minimalną wymaganą liczbę reklam Google'a;
 - nie wykazała, że klauzule te mogły ograniczać konkurencję.